

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce:

Ing. J. S., narozen X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Václavem Sedlářem, ev. č. ČAK
1208
sídlem Údolní 222/5, 602 00 Brno

proti

žalované:

Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Brno
sídlem Veveří 7, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. dubna 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručitou dne 25. května 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. dubna 2020, č. j. X, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila tak rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště (dále též „OSSZ“) ze dne 24. února 2020, č. j. X, sp. zn. OSVC/PR/1/20.
2. Okresní správa sociálního zabezpečení příslušná k rozhodování dle § 6 odst. 4 písm. a) bodu 7 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 582/1991 Sb.“), rozhodla dle § 104a zákona č. 582/1991 Sb., ve věci žádosti osoby samostatně výdělečně činné pana Ing. J. S., nar. X, o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2019, a to tak, že žádost o vrácení přeplatku na pojistném za rok 2019 ve výši 9.540,00 Kč se zamítá.

II. Obsah žaloby

3. Předně žalobce uvádí, že ke dni 31. srpna 1998 byla na konto žalobce, plátce pojistného s variabilním symbolem 81520898, připsána předpisem PR 5 částka 10 191 580,07 Kč a předpisem PR 6 částka 12 313 848,93. Celkem 22 505 429,00 Kč. O této skutečnosti nebyl plátce vůbec informován, natožpak aby mu bylo doručeno jakékoliv rozhodnutí (platební výměr). Ke dni 31. října 1997 byla z konta plátce pojistného Vojenský opravárenský podnik 014, s. p., s variabilním symbolem 81010090 odepsána předpisem PR 5 částka 11 873 468,37 Kč a předpisem PR 6 částka 8 680 963, 63 Kč. Celkem 20 554 432,00 Kč. Na základě těchto skutečností byly vydány pro žalobce výkazy nedoplatků 131/ č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998 na částku 19 044 937,92 Kč, 132/ č. j. 1494/99 ze dne 22. 2. 1999 na částku 1 215 446,00 Kč, 133/ č. j. 2545/01 ze dne 20. 2. 2001 na částku 4 705 952,00 Kč a 134/ č. j. 3528/01 ze dne 21. 5. 2011 na částku 226 486,92 Kč.
4. První žalobní námitkou brojí proti tomu, že kupní smlouva č. 255/97 ze dne 1. října 1997, kterou od tehdejšího Fondu národního majetku nabyt Vojenský opravárenský podnik 014, s. p., nemůže zakládat povinnost žalobce hradit pojistné, které bylo předepsáno tomuto podniku. Žalobce tak ve vztahu k dlužnému pojistnému není právním nástupcem Vojenského opravárenského podniku, s. p. Placení pojistného na sociální zabezpečení je veřejnoprávní povinností, která nemůže být s ohledem na charakter této povinnosti převáděna z povinného subjektu na jinou osobu. Z tohoto důvodu nemohly být ani z účtu státního podniku převedeny nedoplatky na účet žalobce.
5. Nadto i kdyby měl žalobce povinnost uhradit nedoplatky pojistného za Vojenský opravárenský podnik 014, s. p., (což ale žalobce zpochybňuje), pak je povinností orgánů provádějících sociální zabezpečení vydat žalobci rozhodnutí, ve kterém bude stanoveno, jaké peněžité plnění se žalobci ukládá. Okresní správa sociálního zabezpečení však bez jakéhokoli rozhodnutí zaevidovala na účet žalobce nedoplatky Vojenského opravárenského podniku 014, s. p. Proti tomuto postupu Okresní správy sociálního zabezpečení se nemohl žalobce nijak bránit, protože zákon proti tomuto postupu nepřiznává žalobci žádný opravný prostředek.
6. V této souvislosti žalobce rovněž poukazuje *per analogiam* na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, že nezbytnou podmínkou úhrady daňového nedoplatku původního vlastníka novým majitelem nemovitosti je povinnost správce daně vydat novému majiteli rozhodnutí, jímž se stanoví, jaké peněžité plnění se mu ukládá (viz. nálezy I. ÚS 469/98, I. ÚS 313/99, IV. ÚS 311/99). V těchto rozhodnutích se sice Ústavní soud zabýval daňovou

povinností, podle názoru žalobce se však jedná o stejný druh veřejnoprávní povinnosti, která je ovládaná stejnými principy, a proto jsou závěry Ústavního soudu použitelné i na pojistné na sociální zabezpečení. Žalobce tedy nesouhlasí se závěrem, že žalobce je právním nástupcem Vojenského opravárenského podniku 014, s. p.

7. Další žalobní námitkou žalobce brojí proti tomu, že pokud Okresní správa sociálního zabezpečení převedla dlužné pojistné, respektive penále z konta v. s. 81010090 na konto v. s. 81520898, mohla tak učinit výhradně platebními výměry, což se doposud nestalo. Navíc rozdíl, mezi částkou, odepsanou z konta v. s. 81010090 a připsanou na konto v. s. 81520898 činí dokonce 1 950 997,00 Kč, kdy tento rozdíl není ničím odůvodněn. Dle § 104 g a § 104 f zákona č. 582/1991 Sb., dlužné částky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále může Okresní správa sociálního zabezpečení předsat k úhradě též výkazem nedoplatků, avšak ten musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti jako např. výši nedoplatků nacházející z údajů vykázaných organizací, popřípadě z částek, které jí byly platebním výměrem předsány, z penále a příslušenství. Skutečnost, že výkaz nedoplatků neobsahuje stanovené náležitosti, je neplatný.
8. Nakonec uvádí, že dle § 18 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále též „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“) právo vymáhat pojistné se promlčuje ve lhůtě 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno. Promlčení doba neběží po dobu řízení u soudu. Zápisy na kontě plátce pojistného, zapsány bez jeho vědomí, bez vydání platebního výměru, jsou promlčeny. Vzhledem k tomu, že předpisy PR 5 a PR 6 byly na konto plátce pojistného zapsány 31. srpna 1998 bez platebního výměru, nemohlo být nikdy vedeno o jejich oprávněnosti či neoprávněnosti žádné správní a tím méně soudní řízení, tedy promlčecí doba nebyla žádným soudním řízením stavěna. Soudní řízení, které zmiňuje Česká správa sociálního zabezpečení např. u rozhodnutí č. j. X ze dne 24. března 2016 se netýkala existence nedoplatku pojistného, ale exekučního řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná v rámci svého vyjádření ze dne 29. července 2020, navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám konstatovala, že předmět daného řízení je po právní stránce zcela totožný s předmětem řízení, o kterém bylo již za stejných právních předpokladů rozhodováno. V minulosti byl již několikrát postup Okresní správy sociálního zabezpečení aprobevován soudy. V této věci žalovaná odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 302/2000 ze dne 31. ledna 2001, usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 164/01 ze dne 12. října 2001, rozsudek Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 Ad 3/2016 ze dne 16. května 2018 a rozsudek Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Ads 188/2018 ze dne 25. dubna 2019.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice k vyjádření k žalované ze dne 7. září 2020 uvedl, že výkaz nedoplatků je vykonatelný pouze tehdy, jsou-li vykonatelné všechny položky v něm uvedené (jsou-li vykonatelná všechna rozhodnutí, která byla podkladem pro zápis příslušných částek do evidence daní, resp. výkazu nedoplatků). Dlužné částky byly dle žalobce odepsány z účtu jiného subjektu a připsány na účet žalobce v různých datech a v odlišné výši.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Okresní správa sociálního zabezpečení rozhodla dle § 104a zákona o pojistném na sociální zabezpečení ve věci žádosti osoby samostatně výdělečně činné pana Ing. J. S., nar. X, o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2019, a to tak, že žádost o vrácení přeplatku na pojistném za rok 2019 ve výši 9.540,00 Kč se zamítá. Přeplatek ve výši 9.540,00 Kč na pojistném za rok 2019 byl použit na úhradu jeho splatného závazku jako zaměstnavatele – fyzické osoby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla, a to především z toho důvodu, že po právní stránce je předmět řízení zcela totožný s předmětem řízení, o kterém bylo již za stejných právních předpokladů rozhodováno a tato rozhodnutí byla aprobována správními soudy.
13. O jednotlivých námitkách soud uvažil následovně.

Přechod povinnosti platit pojistné na sociální zabezpečení

14. Prvním žalobním bodem žalobce brojil především proti tomu, že na základě kupní smlouvy, kterou od tehdejšího Fondu národního majetku nabyl Vojenský opravárenský podnik 014, s. p., nemohla na žalobce přejít povinnost hradit pojistné, které bylo předepsáno tomuto podniku.
15. Shodnou otázku vnesl žalobce již do řízení před zdejším soudem vedeným pod sp. zn. 30 Ca 302/2000. V souzené věci žalobce napadl rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti ze dne 29. února 2020, č. j. 354/98/00, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku v výši 5.204.970 Kč. Podstatou sporu, jak sám konstatoval zdejší soud, byla otázka „*zda smlouvou o prodeji podniku, která byla uzavřena dle zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, přechází na nabyvatele kromě závazků soukromoprávních také závazky veřejnoprávní povahy, zda tedy touto smlouvou přešla na navrhovatele povinnost platit nedoplatky Vojenského opravárenského podniku 014, s. p., Uherský Brod, jehož majitelem se navrhovatel stal právě na základě zmíněné smlouvy. Je totiž nepochybné, že placení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti je povinností veřejnoprávní. Tato povinnost vzniká na základě skutečností stanovených zákonem, přičemž zákon upravuje kogentně i to, který subjekt tuto povinnost má.*“ V tomto rozhodnutí zdejší soud vyslovil, že: „*ustanovení § 15 odst. 1 shora cit. zák. č. 92/1991 Sb., podle něhož prodejem privatizovaného majetku nebo jeho vložení do základního kapitálu obchodní společnosti přechází na nabyvatele ke dni účinnosti smlouvy vlastnické právo k věcem, jakož i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem. [...] Krajský soud v Brně je názoru, že do souhrnu závazků podniku, které jsou součástí majetku podniku, nepochybně povinnost ze sociálního pojištění patří.*“
16. Výše cit. rozhodnutí bylo následně přezkoumáno také Ústavním soudem v rozhodnutí ze dne 12. října 2001 pod sp. zn. IV. ÚS 164/01. Ústavní soud ústavní stížnost žalobce odmítl a konstatoval, že „*má za to, že s námitkami stěžovatele ohledně nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně* [zejména pokud jde o interpretaci § 15 odst. 1 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

92/1991 Sb.], se vyčerpávajícím a ústavně konformním způsobem vyrovnal již správní orgán odvolací ve svém rozhodnutí a následně i Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku. [...] Naopak v ust. § 12 odst. 1 cit. zák. č. 589/1992 Sb. je výslovně upraven zákonný přechod povinnosti platit pojistné na právního nástupce organizace nebo malé organizace. Byl-li stěžovatel přesvědčen, že kupní cena privatizovaného majetku nezohlednila závazky týkající se placení pojistného, měl, jako nabyvatel privatizovaného majetku, možnost uplatnit nárok na slevu ohledně závazků, jež na něho přešly a dle jeho názoru nebyly zachyceny v účetnictví, a tudíž se nepromítly do kupní ceny, ve smyslu § 20 odst. 3 zák. č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Pokud takto nepostupoval, mohla by být jeho ústavní stížnost považována za stížnost nepřipustnou pro nevyčerpání dostupných prostředků ve smyslu § 43 odst. 1 písm. e) v návaznosti na ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedených důvodů se jeví tvrzení stěžovatele [...] jako zjevně neopodstatněné.“

17. S ohledem na shora uvedené, jakož i s ohledem na totožnost předmětu a osob řízení, soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů výše uvedených, proto vyhodnotil námitku týkající se přechodu povinnosti platit pojistné na sociální zabezpečení jako nedůvodnou.

Nevydání rozhodnutí o převedení nedoplatků

18. Další žalobní námitkou uvedl, že i kdyby měl povinnost uhradit nedoplatky pojistného za Vojenský opravárenský podnik 014, s. p., (což ale žalobce zpochybňuje), pak je povinností orgánů provádějících sociální zabezpečení vydat rozhodnutí, ve kterém bude stanoveno, jaké peněžité plnění se žalobci ukládá. Okresní správa sociálního zabezpečení však bez jakéhokoli rozhodnutí zaevidovala na účet žalobce nedoplatky Vojenského opravárenského podniku 014, s. p. V této souvislosti žalobce rovněž poukazuje *per analogiam* na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, že nezbytnou podmínkou úhrady daňového nedoplatku původního vlastníka novým majitelem nemovitosti je povinnost správce daně vydat novému majiteli rozhodnutí, jímž se stanoví, jaké peněžité plnění se mu ukládá (viz. nález I. ÚS 469/98, I. ÚS 313/99, IV. ÚS 311/99).
19. Obdobnou otázku vnesl žalobce již do řízení vedeného u Nejvyššího soudu, přičemž Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 15. února 2006 pod sp. zn. 20 Cdo 2402/2005 konstatoval, že „[v] širších souvislostech - uzavřel odvolací soud - je toho názoru, že byl-li smlouvou o prodeji privatizovaného majetku prodán povinnému privatizovaný majetek státního podniku V. o. p., a je-li ve smlouvě o prodeji privatizovaného majetku výslovně uvedeno, že s vlastnickým právem k tomuto majetku přecházejí na kupujícího i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem, pak do souhrnu závazků podniku bezesporu patří i povinnost vyplývající ze zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů (dále také jen zákon č. 582/1991 Sb.); nelze tedy dovozovat, že by snad povinnost vyplývající ze vztahů veřejnoprávních smluvního nabyvatele majetku bývalého státního podniku nestíhala.“
20. Již podle citovaného ustanovení § 12 zákon o pojistném na sociální zabezpečení má totiž právní nástupce zaměstnavatele povinnost uhradit dlužné pojistné svého předchůdce. Právní nástupnictví, které má povahu universální sukcese v postavení zaměstnavatele, má za následek, že na právního nástupce přecházejí všechna práva a povinnosti předchůdce v této jeho roli. A o takové právní nástupnictví se v dané věci nepochybně jedná. Tyto skutečnosti potvrdily i výše cit. rozhodnutí zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Ca 302/2000,

rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 164/01 a rovněž rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 20 Cdo 2402/2005.

21. Přešla-li na povinného jako na universálního sukcesora v pracovněprávních vztazích povinnost platit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, byť v jisté časové omezenosti, ale přesto zpětně, přešla na něj taková povinnost i tehdy, byla-li již právnímu předchůdci stanovena povinnost k zaplacení nedoplatků a penále výkazy nedoplatků. Jak vyslovil Nejvyšší soud již v rozhodnutí pod sp. zn. 20 Cdo 2402/2005 „[p]ovinný ve své argumentaci založené na obraně, že jemu takové povinnosti uloženy nebyly a že vůči němu výkazy nedoplatků vydány nebyly, přehlíží krom zásadního faktu přechodu takových povinností na jeho osobu ze zákona existenci jediného procesního nároku, který zde vůči oprávněnému měl, když mohl podle již citovaného § 12 odst. 1 věta druhá zák. č. 589/1992 Sb. oprávněnou požádat v souvislostech svého nástupnictví o vykazání evidované výše dlužného pojistného.“
22. Nadto jak v obdobné věci vyslovil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 25. dubna 2019, č. j. 5 Ads 188/2018 – 18, v bodě 16: „[s]těžovateli byly ve smyslu § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jednotlivé dlužné částky předepsány předchozími čtyřmi výkazy nedoplatků, jež jsou konkrétně specifikovány v bodě 3 tohoto rozsudku.“ V bodě 3. cit. rozsudku je dále rozvedeno, že „celková částka dluhu [...] byla konkrétně sestavena z následujících položek: z dlužné částky 266.486,92 Kč za období 21. února 2001 do 21. května 2001 uplatněné výkazem nedoplatků č. j. 3528/01 ze dne 21. května 2001, jenž byl stěžovateli doručen dne 7. 6. 2001; z částky 4 705 952 Kč za období od 24. 11. 1999 do 20. 2. 2001 uplatněné výkazem nedoplatků ze dne 20. 2. 2001 č. j. 2545/01 (kdy v mezidobí stěžovatel částečně plnil dluh, proto zbývá k úhradě částka 3 096 018,78 Kč), jenž byl stěžovateli doručen dne 14. 3. 2001; z částky 1 215 746 Kč za období od 21. 10. 1998 do 22. 2. 1999 uplatněné výkazem nedoplatků č. j. 1494/99 ze dne 22. 2. 1999 (kdy v mezidobí stěžovatel částečně plnil dluh, proto zbývá k úhradě částka 1 019 292,57 Kč), jenž byl stěžovateli doručen dne 10. 3. 1999; z částky 23 069 795 Kč za období od 26. 12. 1994 do 20. 10. 1998 uplatněné výkazem nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998 (kdy v mezidobí stěžovatel částečně plnil dluh, proto zbývá k úhradě částka 19 027 542,51 Kč), jenž byl doručen stěžovateli dne 29. 10. 1998.“
23. Zdejší soud také poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. června 2011, č. j. 3 Ads 7/2011 – 48, kde soud judikoval, že: „[z]e znění § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. ve spojení s § 104g zákona č. 582/1991 Sb. vyplývá, že úkonem, kterým byla vyměřena výše dlužného pojistného v daném právním režimu, může být pouze platební výměr nebo výkaz nedoplatků. Pouhé sdělení údaje o aktuální výši dlužné částky totiž zajisté není vyměřením dlužného pojistného. Proto za určující individuální správní akt, od jehož vydání se počítá běh promlčecí lhůty k právu vymáhat pojistné, je třeba považovat takový individuální správní akt, kterým byla poprvé náležitě vyčíslena výše pojistného, jež měla být za stanovené období odvedena.“ Lze proto uzavřít, že žalobci byly jednotlivé dlužné částky předepsány předchozími čtyřmi výkazy nedoplatků, které byly specifikovány v bodě 22. tohoto rozhodnutí. S nepřiléhavostí argumentace *per analogiam* judikatury v daňových věcech na otázky vyplývající z pracovněprávních vztahů byl žalobce seznámen již v předcházejících soudních řízeních, a to konkrétně v rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 164/01 nebo např. v rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 20 Cdo 2402/2005 a závěrům zde uvedeným nemá zdejší soud co vytknout.

24. S ohledem na shora uvedené, jakož i s ohledem na totožnost sporné otázky a osob řízení, soud neshledal důvod odchytil se od závěrů výše uvedených, proto vyhodnotil námitku týkající se nevydání rozhodnutí o převedení nedoplatků jako nedůvodnou.

Neplatnost výkazů nedoplatků pro chybějící zákonné náležitosti

25. Následně žalobce uvedl, že dle § 104 f – g zákona č. 582/1991 Sb., dlužné částky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále může Okresní správa sociálního zabezpečení předepsat k úhradě též výkazem nedoplatků, avšak ten musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti jako např. výši nedoplatků nacházející z údajů vykázaných organizací, popřípadě z částek, které jí byly platebním výměrem předepsány, z penále a příslušenství. Skutečnost, že výkaz nedoplatků neobsahuje stanovené náležitosti, je neplatný.
26. Obdobně jako v předcházejících otázkách, i tato mezi stranami sporná otázka byla již předmětem soudního přezkumu v řízení před zdejším soudem pod sp. zn. 62 Ad 3/2016 a následně bylo toto rozhodnutí přezkoumáno Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 25. dubna 2019, č. j. 5 Ads 188/2018 - 18. Zdejší soud ve vztahu k uvedenému konstatoval, že: „[v]ýkaz nedoplatků ze dne 7.12.2015, č.j. 47011/210-8013.7.12.2015-1379/781, tak podle zdejšího soudu obsahuje všechny náležitosti stanovené § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., neboť obsahuje výši nedoplatků podle účtu žalobce ke dni 31.11.2015 vycházející z částek předepsaných dříve vydanými výkazy nedoplatků. Podle § 104c odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. rozhoduje okresní správa sociálního zabezpečení formou platebního výměru, nicméně jak vyplývá z § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., dlužné částky na pojistném a penále může okresní správa sociálního zabezpečení předepsat k úhradě též výkazem nedoplatků. Z § 104g odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. vyplývá, že výkaz nedoplatků obsahuje výši nedoplatků podle stavu účtu vycházející z údajů vykázaných zaměstnavatelem, případně též z částek, které zaměstnavateli byly platebním výměrem předepsány (a nikoli tedy částek, o kterých bylo rozhodnuto, z čehož by vyplývala nutnost formy platebního výměru). Tato námitka tak není důvodná.“ Následně také Nejvyšší správní soud v rozhodnutí pod sp. zn. 5 Ads 188/2018 konstatoval, že „výkaz nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 byl jen dalším sdělením výše aktuálního dluhu stěžovatele, proto neshledává důvodnými námitky stěžovatele, že neobsahuje zákonné náležitosti výkazu nedoplatků ve smyslu § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Nicméně Nejvyšší správní soud konstatuje, že výkaz nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 je jednoznačným a určitým právním úkonem.“ Zdejší soud a poté i Nejvyšší správní soud tudíž aproboval, že výkaz nedoplatků obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti a celková výše nedoplatků vycházela z částek předepsaných žalobci dříve vydanými výkazy nedoplatků.
27. Zdejší soud však upozorňuje, že v nyní souzené věci žalobce nebrojí proti rozhodnutí o námitkách proti výkazu nedoplatků dle § 104g odst. 3 zákona č. 589/1991 Sb., avšak brojí proti zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku na pojistném za rok 2019. V nyní souzené věci se tudíž nejedná o předepsání dlužné částky na pojistném prostřednictvím výkazu nedoplatků dle § 104g zákona č. 589/1991 Sb., ale o použití přeplatku na pojistném za rok 2019 na již existující dluh žalobce, který je předmětem vymáhání, jak ostatně vyplývá z dokumentu „Průběh výpočtu stavu konta plátce 781520893 od 1. ledna 2020 do 31. ledna 2020“ (č. j. OSVC/PR/1/20-2 ve správním spise), a to v souladu s ust. § 17 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb.

28. S ohledem na shora uvedené soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů výše uvedených, nadto platnost dříve vydaných výkazů nedoplatků není předmětem nyní souzené věci, proto vyhodnotil námitku týkající se neplatnosti výkazů nedoplatků pro chybějící zákonné náležitosti jako nedůvodnou.

Promlčení práva vymáhat pojistné

29. Poslední žalobní námitkou brojil proti tomu, že dle § 18 zákona o pojistném na sociální zabezpečení právo vymáhat pojistné se promlčuje ve lhůtě deseti let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno. Promlčení doba neběží po dobu řízení u soudu. Zápisy na kontě plátce pojistného, zapsány bez jeho vědomí, bez vydání platebního výměru, jsou promlčeny. Vzhledem k tomu, že předpisy PR 5 a PR 6 byly na konto plátce pojistného zapsány 31. srpna 1998 bez platebního výměru, nemohlo být nikdy vedeno o jejich oprávněnosti či neoprávněnosti žádné správní a tím méně soudní řízení, tedy promlčecí doba nebyla žádným soudním řízením stavena.
30. Předně soud konstatuje, že žalobci byly jednotlivé dlužné částky předepsány předchozími čtyřmi výkazy nedoplatků, přičemž námitky žalobce týkající se nevydání rozhodnutí o převedení nedoplatků byly vypořádány v bodech 18. – 25. tohoto rozhodnutí. Nelze tedy souhlasit s argumentací žalovaného, že o jejich oprávněnosti či neoprávněnosti nemohlo být nikdy vedeno správní a soudní řízení.
31. V nyní souzené věci bylo dlužné pojistné předepsáno výkazem nedoplatků č. j. 3528/01 ze dne 21. května 2001 za období od 21. února 2001 do 21. května 2001; výkazem nedoplatků ze dne 20. února 2001 č. j. 2545/01 za období od 24. listopadu 1999 do 20. února 2001; výkazem nedoplatků č. j. 1494/99 ze dne 22. února 1999 za období od 21. října 1998 do 22. února 1999; výkazem nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. října 1998 za období od 26. prosince 1994 do 20. října 1998. Přičemž ve výkazu nedoplatků ze dne 7. prosince 2015 byla na celkový dluh stěžovatele započtena částka vymožená v rámci exekučního řízení.
32. Co se týče promlčecích lhůt stanovených v § 18 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení, v prvním odstavci je uvedena desetiletá promlčecí lhůta, po kterou lze dlužné právo předepsat a v druhém odstavci je stanovena rovněž desetiletá promlčecí lhůta, po kterou lze dlužné právo následně vymáhat. V podrobnostech týkajících se otázky promlčení v obdobné souzené věci žalobce zdejší soud odkazuje ke svému rozhodnutí po sp. zn. 62 Ad 3/2016, které bylo následně přezkoumáno a potvrzeno Nejvyšším správním soudem v rozsudku pod sp. zn. 5 Ads 188/2018.
33. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. dubna 2019, č. j. 5 Ads 188/2018 – 18: „nejstarší nárokované dlužné pojistné za období od 26. 12. 1994 do 20. 10. 1998 stěžovateli předepsáno výkazem nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998; došlo tak k jeho předepsání v rámci desetileté promlčecí lhůty dle § 18 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. Okamžik, od kterého se odvíjí běh promlčecí lhůty pro vymáhání dluhu, je doba, kdy byly výkazy nedoplatků doručeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2011, č. j. 3 Ads 7/2011 – 48). Výkaz nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. 10. 1998 byl stěžovateli doručen dne 29. 10. 1998, což je zároveň datum, od kdy běží desetiletá promlčecí lhůta stanovená pro jeho vymáhání dle § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. S ohledem na vedení soudního řízení před Okresním soudem v Uherském Hradišti pod sp. zn. 1E 2391/2001, a poté i řízení vedené soudním exekutorem z Exekutorského úřadu Uherské Hradiště pod sp. zn. 23 EX 34/13 ve věci návrhu na výkon rozhodnutí prodejem nemovitých věcí stěžovatele na základě uvedených výkazů nedoplatků, došlo ke stavení této promlčecí doby ode dne 27. 11. 2001 do dne 9. 8. 2013, Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

tj. ode dne doručení návrhu na výkon rozhodnutí soudu do dne právní moci usnesení, jímž byla exekuce zastavena. V dané věci tak k promlčení nezaplaceného dluhu na pojistném ke dni vydání výkazu nedoplatků ze dne 7. 12. 2015 ani v ostatních třech případech později vydaných výkazů nedoplatků nedošlo.“

34. První výkaz nedoplatků č. j. 4696/98 ze dne 20. října 1998 byl stěžovateli doručen dne 29. října 1998, což je zároveň datum, od kdy běží desetiletá promlčecí lhůta stanovená pro jeho vymáhání. Ze shora citovaného rozsudku vyplývá, že z důvodu vymáhání pohledávky za žalobcem došlo od 20. listopadu 2001 do 9. srpna 2013 ke stavení běhu promlčecí doby. Ke stavení promlčecí doby rovněž došlo vzhledem k soudnímu řízení před zdejší soudem vedeným pod sp. zn. 30 Ca 302/2000. V souzené věci žalobce napadl rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti ze dne 29. února 2020, č. j. 354/98/00, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku v výši 5.204.970 Kč. Toto rozhodnutí bylo na základě ústavní stížnosti následně přezkoumáno Ústavním soudem. Následně došlo ke stavení promlčecí doby také vzhledem k soudnímu řízení před zdejší soudem vedeným pod sp. zn. 62 Ad 3/2016. V souzené věci žalobce napadl rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště ze dne 8. ledna 2016, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti výkazu nedoplatků. Toto rozhodnutí bylo na základě kasační stížnosti ze dne 30. května 2018 přezkoumáno Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí pod sp. zn. 5 Ads 188/2018. Promlčecí doba byla stavena z důvodu vymáhání pohledávky za žalobcem a z důvodu uvedených soudních řízení (tj. ode dne podání žaloby do dne doručení rozhodnutí žalobci) po dobu minimálně 16 let. V dané věci tak k promlčení nezaplaceného dluhu na pojistném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí dojít nemohlo.
35. S ohledem na shora uvedené soud vyhodnotil námitku týkající se promlčení jako nedůvodnou.

VI. Shrnutí a náklady řízení

36. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Z toho důvodu soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. července 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.